

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΑΔΗΛΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΥΧΟΣ Γ'. ΜΑΡΤΙΟΥ.

την έκδοσιν της εφημερίδος δι' ελάττω
ταχυῶν προαναβλήσει δεχόμενα 20.
τοὺς ἀριθμοὺς δι' τῆς ἀρχαίας ἀγορίας 12.
μονητείας τεύχευ δὲν ἐκποιεῖται.

πῶς οὐκ ἀφορᾷ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐ-
φημερίδα, εἰς προφανοῦς εἰς ἐργασίαν γίνε-
ται διὰ τοῦ ἐκδότου Ἀδ. Σ. Προσοπίδου
τακτικῶς καθηγητοῦ τοῦ πανταπτελείου.

καὶ τῶδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκεται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.

ἔξεδθη τῇ 30 Μαρτίου

1862.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ Α'. 1862. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΤΕΤΧΟΣ Γ'. ΜΑΡΤΙΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΤΕΤΧΟΥΣ.—Επιγραφαί Ὀλυμ. καὶ αἷα ἐκ τῶν παρὰ τὸ Ὀλύμπιον ἀνασκαφῶν ἐπὶ τοῦ ἐλκίδου.—Θεὸν ἄριστον ἐπὶ Πάριδος ἐπὶ πρὶντος ἀνασκαφῶν ἐπὶ Π. Π. ἐλκίδου.—Ἡ κρησφόρος Ἐραβία ἐπὶ Ἀργυροπύλου.—Ἐκείνη.

Α' ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

καὶ ὅσα ἄλλα ἀρχαῖα ἐκρίθησαν ἐν ταῖς περὶ τὸ Ὀλύμπιον ἀνασκαφαῖς.

ἀρ. 50 (ἐν πίν. ΙΑ' 1.)

αὐτοκράτορα καίσαρα θεοῦ Τραϊανοῦ
 υἱόν, θεοῦ Νεροῦ αἰωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν
 σεβαστόν Ὀλύμπιον ἡ πόλις Ἰουλιανῶν τῶν καὶ Λαο-
 διανῶν τῶν πρὸς θαλάσση, τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσώλου καὶ αὐτοκράτορος
 5 γουαργίβος συγγενίδος φίλης συμμάχου κοινωνοῦ δήμου
 Ῥωμαίων, ἐξαίρετως τεταγμένης διορίσεως, καθὼς καὶ ἐν Καπε-
 [τ]ωλίᾳ δέδοται περιέγραψαι, διὰ ἐπιμελητῶν καὶ πρεσβυ-
 τῶν Ἀρχελάου Ἀρχελάου τοῦ Ταμάρχου, καὶ Μ[ανίου] Οὐσιαλλοῦ Γαίου
 υἱοῦ Κολλίνου Πρεΐσκου, καὶ Γ[αίου] Κορνηλίου Γαίου υἱοῦ Κυρεΐνα

10 Μαζίμου, καὶ Ἀπαλλωνίου Διογνήτου τοῦ ἐπακαλου-
 μένου Γαίου.

ἀρ. 51. (ἐν πίν. ΙΑ', 2.)

αὐτοκράτορα καίσαρα ?
 σεβαστόν Ὀλύμπιον ?
 ἡ μητρόπολις [. ?
 τῆς Ἀσίας καὶ δις ν[. ?
 5 . . . πόλις τῶν Ἰουλιανῶν ?
 ἐπιμελητῶν τοῦ Μάρκου Τηγελλίου ?
 ἐπὶ ἱερῶς Τι. Κλ. ?

ἀρ. 52. (ἐν πίν. ΙΑ', 3.)

Φανουστράτη
 Ἀντιδώρου
 Ῥαμουσίτου,

Εὐκλείδου

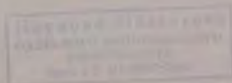
5 Γαργητίου
 γυνή.

ἀρ. 53 (ἐν πίν. ΙΒ', 1.)

Μέλιττα
 Χρηστίη.

ἀρ. 54 (ἐν πίν. ΙΒ', 2.)

Καλλιστώ
 Εὐδόθου
 θυγατρίη,
 Κλεογένοῦ

ἐν στίχῳ 3 μετὰ τὴν λέξιν ΟΛΥΜΠΗΩΝ ἐνημέρησεν ἀσπίδα καὶ ἀβήρη καὶ τόπος αἱ τριῶν γραμμῶν, μὴ δὲ ἀπολυθεὶς ἢ συνέλεια ΗΠΙΟΙΣ κτλ. τοιαύτη δὲ διάταξις τῶν γραμμῶν καὶ διαστήρις εὐρίσκειται καὶ ἐν στίχῳ 4 μετὰ τὴν λέξιν ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΙΝ, καὶ ἐν στίχῳ 8 μετὰ τὴν λέξιν ΤΕΙΜΑΡΧΟΥ, καὶ ἐν στίχῳ 9 μετὰ τὴν λέξιν ΓΟΥΣΚΟΥ, καὶ ἐν στίχῳ 10 μετὰ τὴν λέξιν ΜΑΞΙΜΟΥ. Ἐπὶ τοῦ δὲ θεοῦ δοκίμα ταῦτα τῆς διαστολῆς τῶν κώλων καὶ ἐννοῶν δι' ἐπιστηρικῶν σημειῶν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀδριανῷ ἀναγράφονται καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν χρόνων τούτων καὶ τῶν ὑστεροτέρων, καθὼς θὰ φανῇ καὶ ἐντοῦθα. ὁ ἄλλος ἀπολυθεὶς ἐκδοθησόμενος ἐπιγραφῆς, νῦν δὲ ἀπορρίπτεται ἐν τῇ 3ῃ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ τῆς παρούσης ἐφημερίδος ἐν πίνακι Α', πολλοὶ ἀρχαιοτέρα τῆς παρούσης ἐκτίθενται ἔχοντες τὴν τοιαύτην διαστολὴν τῶν ἐννοῶν διὰ διαστολῆς τῶν λέξεων, πλὴν οὐκ αἱ στίξεις. οὕτως ἐν στίχῳ 2 μετὰ τὴν λέξιν ΚΥΡΙΑΙ ἀβήρη ἐνδοκίμα, καὶ ἐν στίχῳ 18 μετὰ τὴν λέξιν ΛΑΥΤΟΥΣ, καὶ ἐν στίχῳ 21 μετὰ τὴν λέξιν ΕΥΗΜΕΛΗΤΑΣ (πρὸς τ. 8 τέλ.) στίγμα διὰ διαστήσεως λέξεις ἀπ' ἀλλήλων, εὐρίσκειται, ὡς γνωστὸν, καὶ εἰς ἀρχαιοτέρας ἐπιγραφὰς.

ἐν τῇ παρούσῃ δὲ ἐπιγραφῇ παρατηρήσεις καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν στίχῳ 4 ἀντὶ θαλάσσης ἑξαπλῆς δ' ἡλιαῖδος θαλάσσης λεγόμενης τὸ ἄλλα τῆς δευτέρας συλλαβῆς καὶ τὸ υπογεγραμμένον ἢ μᾶλλον προσγεγραμμένον ὡς τῆς λεγόμενης ἐν στίχῳ 5 δὲ ἐν συνεπνεύματι τὸ Ν πρὸ τοῦ Γ ἐν τῇ λέξει σὺΝΓένιος, δ' ὡς καὶ συμβαίνει ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἐν στίχῳ 7 τοῦ πρώτου γράμματος Γ ἐλησμένῃς νὰ γράψῃ τὴν καλῶς λεγόμεν. τοῦ ἄλλα ἢ ἐννοῶν ταῦτα δὲ ἀπὸ τῆς γραμμῆς πανταχοῦ ἐξηράξῃ εὐθεία μόνον δὲ ἀπὸ τῆς τελευτῆς ἐν στίχῳ 8 καὶ ἐν τῇ 1. Τεῖμαρχου. τὸ ἔφελον ἐμφανίζεται ὑπὸ δύο μορφαί, τὸ δὲ ὡς μέγα κατὰ τὴν πρῶτην ἀπὸ τῆς πρώτης αἰῶντος εἶναι μεγαλύτερα τῶν λοιπῶν, συμπεριλαμβανόμεναι καὶ προσποιομέναι, ὡς ἐν τῇ πίνακι πιστῶς ἀπετυπώθησαν.

καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραμμῆς περιεργότερα δὲ καὶ διεικδυτικότερα εἶναι ἐκ τῶν γραμμάτων αὐτῆς πρώτων μὲν δύο γραμματικὰ εἶτα συντακτικὰ ἰδιώματα· ἦτοι τὸ ἐν στίχῳ 4 — ὁ νέον σῆμα συνδεδεμένος, καὶ δ' τὰ ἐπεξηγηματικὰ τοῦ υποκειμένου τῆς φράσεως, τοῦ πόλεως δηλαδὴ, ἦτοι τὰ ἐπίθετα «τῆς ἱερᾶς καὶ αἰσίου καὶ αὐτομόρου καὶ σαρχειδῶς συνηγνίδος» φιλῆς συμμάχου κοινωνοῦ, «ἀντὶ νὰ ἐκπεριβῶσι κατὰ νόμισματι» ἢ ἐκράνθησαν εἰς γενεὴν καὶ αἰσπερὶνθησαν μόνον κατὰ

πῶσιν πρὸς τὰς γενεάς· Τουλίου καὶ Λαοκείων τὰς ἐξηρημασμένας ἀπὸ τοῦ πόλεως τὸν τοιοῦτον αἰσπερὶν, ὅς ἐνομασμένοι αὐτοὶ σῆμα εἶτα αὐτοὶν αἰσπερὶν, ἀπὸ τῶν Σύρων τοῦτον Λαοκείων, καὶ εἰς προσθεσμένων εἰς τὰ λοιπὰ δὲ ἐπιγραφῶν γνωστὰ ὅλως, ὡς νῦν ἐσημασμέναι Franz et Element. epigr. Graecae, Kerol. 1840, σελ. 249.

ἔπειτα ἡ γράμμις τῆς ἀφαιρετικῆς πρὸς τὸν στίχῳ 9 εἰς τὰ Κολλίνα καὶ Κυρίνα κατὰ ῥωμαίων ἔθος, μετατρέβην καὶ εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας ἐν τοῖς χρόνοις τῶν κατωτέρων πλῆθους, ὅτε ἀπέπαυσε ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἐκτῆς εἰς τὴν τριβὴν εἶτα τοιαύτην πολλὴν Κυρίαν· αἱ τοῦ Ῥωμαίου ἑλληνες ἀπομαρτυροῦντο εἰς τὴν καὶ εἰς τοῦτο τοῦ Ῥωμαίου παρὶδέναντο καὶ μὴ τὸ ὄνομα τῆς τριβῆς τῶν, ἵετοντες αὐτὸ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἔθελον καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοις ἐτάσσοντο, δηλαδὴ μετὰ τὰ ὀνόματα τῆς αὐτῆς καὶ πρὸ τοῦ ἐπινυμίου. οὕτω λοιπὸν καὶ ἐντοῦθα αἱ δύο ἐκ τῶν κατωτέρων προσεῦθαι, δ' Ἡρίωνος καὶ δ' Μόδιμος ἔθελον καὶ τὰ ὀνόματα τῆς τριβῆς τῶν, δ' μὲν τὸ Κολλίνα, δ' δὲ τὸ Κυρίνα, μετὰ τὰ ὀνόματα τῆς αὐτῆς καὶ δ' ἡ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῶν καὶ τοῦ ἐπινυμίου τῶν καὶ τοῦτον δὲ ἔθος ἀπαντᾷται καὶ εἰς ἐπιγραφὰς ἄλλων καὶ ἐπιγραφὰς ἀνδρῶν μόνον μέγας Κωνσταντίνου, ὅτε ἔθελον, ἀλλὰ τὸ τῆς τριβῆς ὄνομα εἰς τὰς τοιαύτας κατωμασμένας αἱ Ῥωμαῖοι ἔθελον αἰετὰ ἀφαιρετικῇ μετέβαλλον, λοιπὸν καὶ αἱ Ἑλληνες αὐτοὶ γράμματα τὴν ἀφαιρετικὴν πρὸς τὴν αὐτὴν ἀπέβαν. αἱ καὶ δὲ ἐννοῶν ὅτι τὰ κολλίνα καὶ κυρίνα εἰς ὀνόματα κατὰ Ἑλλήνων τοῦ προσγεγραμμένου ὡς, λεγόμεναι ἔθελον ὑπὸ τοῦ ἡλιαῖδος. ἔγω δὲ λέγω, νὰ βεβαιωθῇ ἀνέκδοτον καὶ εἰς ἄλλας ἐπιγραφὰς, ὅσας ἀπέντηται ἐν τῇ Corp. Inscr. Gr. καὶ παρὰ τοῦτον ἐν τῇ 1. Τεῖμαρχου τὰ κολλίνα καὶ κυρίνα ἀνεῖν προσγεγραμμένον ὡς, δρα π. χ. ἀρ. 2460, 2462, 2463, 2697, 2734, 2911. διὰ ταῦτα οὖν πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν τὰ κολλίνα καὶ κυρίνα ἀνεῖν ὀνόματα μᾶλλον ὡς κολλίνα καὶ κυρίνα ἀνεῖν ὀνόματα, ἔθελον ὅτι μᾶλλον αὐτοῦτο ἔθελον λατρεῖται ἀφαιρετικῇ εἶτα, ὡς ἐπὶ τὸν Πλατῶνα προσεβλήσαν δὲ καὶ παρὰ τοιαῦτα ἄλλων ἀφαιρετικῶν ἐκ τῆς κατωμασμένης ὑπὸ τῶν ἀνεῖν προσγεγραμμένον ὡς εὐραβέναι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς, εἰς ἐν C. I. Gr. 2562, 1969, καὶ μάλιστα 2943 σ. 5, ὅπου ἀναφέρονται ὕπαιτοι κατὰ τοιαύτην ἀνεῖν υπογεγραμμένου ἢ προσγεγραμμένου ὡς, διὰ τὴν αἰετὴν εἰς τὴν ἔθελον τῶν σφῶν νὰ κυριεύσονται ἢ νὰ ἀναρῶσιν τὸν ἔξω κέντρον ὅτι αἱ Ῥωμαῖοι

ПРИЧНИКОВА

Ἑλληνες εἰς τὰς κατανομασίας ἐξέφερον τὸ ὄνομα τῆς τοποθεσίας κατὰ ἀραιρευτικὴν ὑπομετρήσιν καὶ ὁμοιοτρόπως τοῖς Ῥωμαίοις εἰς δὲ τὴν κατανομασίαν τῶν ὑπῳίων μεταμεταρρίθνησαν τὴν δοτικὴν ἀνευ υπομετρήσιν ὡστα εἰς τὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως ὀνόματα, ἵνα διατελλῇται ὁμοία τῆς δοτικῆς ὅτι ἦν δυνατόν. περὶ τῆς γραφῆς τοῦ Κυρεῖνα διὰ τοῦ εἰ ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ἰσχύει ὁ αὐτοῦ λόγος δι' ὃν καὶ τὸ ἀκέρειον ὡστα τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Πρεΐσκου καὶ Τσιμάρρου καὶ ἄλλα ἐγράφθησαν διὰ τοῦ εἰ (ἔρα, Γεν. ἐπ. α. π. Ἑλλ. ἔτος Β, ἀρ. 76-77). ἐπειδὴ δὲ ἡ φυλὴ ἰσχυρὰ ἐκείνη ἀποσπασμένη τῆς Ἑσπερίας (Ἰαν. XLV, 15, Paus. Real-Encyclop. tom. VI. 2 σελ. 2120) τῶν ἀπομακρυνθέντων, περιεμμένονα κατὰ τὴν γνώμην Μορμίνου σχεδὸν πάντας τοὺς ὀνόμας. ἡ δὲ Κυρὴν Ῥωμαῖον ἀποκαλεῖται ὑποδηλοῖ, οἱ δὲ ἄλλοι μόνον τῶν προσθευμένων κατανομαζόμενοι καὶ ἐκ τῆς φυλῆς, αἱρετοὶ δὲ ἐν τοῖς τῶν καισάρων χρόνοις ἐν ἔχουσιν πολὺν τιμὴν σημασίαν, ὡς γνωστόν, ὑποθέτω δὲ ἡ δόξα αὐτῆς ἰσχύει ἐπὶ τῶν δύο τοῦτων προσθευμένων καταθέσειν τὴν ἐκ Ῥωμαίων αὐτῶν καταγωγήν. ὥστα δύνασθαι εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ μεγάλας καὶ κατὰ τὴν Λαοδικείαν, ἡ γὰρ οἱ ἀπομακρυνόμενοι τὰ κοινὰ, σχεδὸν ἐξ ἡμετέρας Ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἦσαν, ἀφοῦ ἐν τῇ προσθεσίᾳ τῶν τῆς εἰς Ἀθήνας, ὅν, Ἑλλήνων καὶ δύο Ῥωμαίων ἐξελέξαντο, δὲν φέρεται δὲ μοι ἀδιέφορος καὶ ἡ τῆς τῶν Ῥωμαίων τοῦτων προσθευμένων μεταξὺ τῶν δύο Ἑλλήνων, τοῦ Ἀρχαίου καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου.

τὸ πραγματικὸν τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλως σπουδῆς εἶναι ἐν παράρτησιν εἶναι καὶ τὰ εἴδη, ἀγνωστα ἕως ἐκείνου, πρώτον μὲν τὰς μηχανοκινουμένας βηχὰς ἐν Καπτελλῶν δόλτοις, καὶ δεύτερον τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀδριανῶν καὶ εἰς Λαοδικείαν τὴν ἐν τῇ Συρίᾳ ἡ τοὐλάχιστον τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ. ὡστα τὸ καὶ σφραγίσαν οἱ Λαοδικεῖς ἐν τῇ Ὀλυμπῶν ἀνδριάντῃ αὐτοῦ καὶ ἐν δολωσίνῃ δι' αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τὴν ἐκείνου εὐεργιστήν, ὡς καὶ καὶ ἄλλαι πόλεις, ὅλοι οὗτοι πόλεις εὐεργιστήσαντες ἐπ' αὐτοῦ, εἴτε ἐκείσε ἀλλόθεν, δὲ πλῆθυσανται φαίνεται ὡς πρὸς τὸν Ἀδριανὸν σχεδὸν ἅπασαν τὴν βοιωτικὴν αὐτοκρατορίαν περιελθόντα, εἴτε καὶ ἄλλως ποιήσαντες πρὸς τοὺς Λαοδικεῖς τοῦτους ἀνελόντας εὐεργεσίας. (πρὸς καὶ εἰς τῇ Γεν. ἐπ. α. π. Ἑλλ. ἀρ. 85 Ἰαν. 2. 1862 ἐργασμένα μοι.)

ἀρ. 51

ἡ ἐπὶ ἀρ. 51 ἐπιγραφὴ, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Corp. inser. Græcæ. ἀρ. 335, καὶ ἀφανισθεῖσα ἔπειτα, ἐστὶν

τῶρα πολλὴν εἰς φῶς καὶ κείμεν: πληροῦς τῆς βέβαιως τοῦ πεπρωμένου κλίσεως, ὡς ἀνωτέρω εἶπα. ἡ πανόμοιος αὐτῆς εἰκὼν ἐν πίνακι ΙΑ', 2, γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀδελφίου εἰς ἀντιγραφὴν ἐπιγραφῶν τεχνίτου, διακινεῖ μὲν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ ἁλλου καὶ τὰ τῶν γραμμάτων, ἐλγὶ ὅμως καὶ τὸ κάλλος αὐτῶν, λαφύριος καὶ ἐπιμαλῶς ἐγκαταφθέντων ἐπὶ τοῦ ἁλλου. ὁ ἁλλος ἔχει ἴσον μῆκος καὶ πλάτος, ἦτοι $0,90 \times 0,90$ τὰ δὲ γράμματα ἔχουσιν ὕψος 0,007, πλὴν τῶν τῆς τελευταίας σειράς μικροτέρων ὄντων.

Περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιγραφῶν ὀλίγα ἔχον νὰ παρατηρήσω, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα καὶ ὅχι ἡ μὲν ἐπ'.

ἀρ. 52 νεκρικὴ στήλη τῆς Φαναστραφῆς τελλομένη περὶ τὸ μέσον αἰῶνα, ὡς ἡ εἰκὼν δηλοῖ (πίναξ ΙΑ', 3), ἔχει ἐλγὺ ὕψος μὲν 0,53, πλάτος δὲ 0,30 καὶ πῶχος 0,12 γαλλ. μέτρον. τὰ δὲ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,02, ἡ δὲ κατά τῃ διαμέτρῳ ἐπ'.

ἀρ. 53 τῆς χρηστῆς Μελίτης ἔχει ὕψος μὲν 0,36, πλάτος δὲ 0,26 καὶ πῶχος, 0,085. ὡς δὲ συνώνυμος αὐτῇ ΜΕΛΙΤΤΑ ΧΡΗΣΤΗ ἀφῆρται δημοσιευμένη ὑπὸ Κ. Σ. Π. ἐν τῇ παλ. ἀρχ. ἐπ. α. π. ἀρ. 4129, μὲν μόνον τὴν διαφοράν ἐστι ἐκείν ἐν μὲν γραμμῇ κείμεν τὸ ὄνομα, ἐνὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰς δύο. ἡ δὲ ἐπ'.

ἀρ. 54 στρουγγιτικὴ στήλη τῆς Καλλιστῆτος ἔχει διαμέτρων 0,30 καὶ μῆκος ὅσον (0,30) τὰ δὲ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,02. τὰ δὲ ἐπ'.

ἀρ. 55 ἐπιγραφῆς ἀντίγραμμα ἔχει ὕψος μὲν 0,17, πῶχος δὲ, 0,28, καὶ βάθος 0,17, τὰ δὲ ὕψος τοῦ Ε= 0,078. ὡς αὐτοῦ δὲ τὸ ἐπ'.

ἀρ. 56 ἐπιγραφῆς λεβανόν ἐστιν, ἔχον ὕψος 0,14 πλάτος 0,23 καὶ βάθος 0,14, τὰ δὲ ὕψος τοῦ Τ=0, 0,33. ὡς αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἐπ'.

ἀρ. 57, ἔχον ὕψος 0,22, πλάτος 0,12 καὶ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,33, καὶ τὸ ἐπ'.

ἀρ. 58, ἔχον ὕψος 0,14, πλάτος 0,18 καὶ ὕψος τῶν γραμμάτων 0,023. ἡ δὲ ἐπ'.

ἀρ. 60 σφραγὶς ἐπὶ ῥομῶν λαβῆς ἀμφερὲς μὲ ἐξέχοντα γράμματα παρέχει κατὰ μόνον τὸ περιεχόμενον, οὗ ἐνὶ τοῦ Κ ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχει τὸ Η κατὰ ἁλλοῦς τοῦ κεραμικοῦ. ἄλλως δὲ τὸ ὄνομα, ὁρθῶς γεγραμμένον, ἦτοι ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ, ἐκείνου καὶ εἰς ἄλλας Ῥαδίας λαβῆς. αἱ δὲ ἐπ'.

ἀρ. 60, 61 καὶ 62 ἐπὶ πῶτον λόγων πλῆθος αὐτῶν καὶ τὸ φυσικὸν μέγεθος ἀπευσιτισταῖς ζητοῦσι τὴν ἐρμηνεύσιν των.

ἀρ. 63 ἔχει τὰ γράμματα τῆς πρώτης γραμμῆς με

του πολυπύργου γιγνώσκω. ἔργον τῶν ῥωμαίων χρόνων. τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,49, τὸ πλάτος 0,25, εὐρίσκειται αὐτόθι.

12) ὁμοιον τμήμα, εὐρὸς μὲν ὕψος 0,25, τὸ δὲ πλάτος, 0,43, τὸ δὲ βάθος περὶ τὰ μέσα 0,06, τὸ δεξιὸν αὐτοῦ μέρος παρῆλθε μέρος πολυπύργου γιγνώσκω, τὸ δὲ ἀριστερὸν μέρος θραύς, 0,12 μήκους καὶ 0,05 πλάτους, ἢ ἔργον αὐτῶν καλλιτέρων χρόνων. εὐρίσκειται αὐτόθι.

13) σφίγξ ἐπὶ πέτρας συμφορὸς αὐτῇ καθυμένη. λέει πουςι δ' αὐτῆς πάντα τὰ ἄκρα, ἔχει κεφαλὴν εὐρὴ καὶ τὰ τελευταῖα τῶν κίωνων, πλὴν τοῦ ἀριστεροῦ ὀπισθίου ποδός, δι' ὅπως διεσώθη, μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἰσχυρὰ κεφαλὴν, μύσχον πηλαιῶς, καὶ δὴ ἐξημένους ἦ, ὡς καὶ νῦν λέγονται, βρασμένους, τῆς κεφαλῆς ταύτης τὰ περιττὰ μὲν καὶ τὰ στόμα μέρη ἀπετρίβησαν ὅπως καὶ δι' αὐτὸ γέγονε δυσδιάγνωστος, τῶν ὀπισθίων ὁμοῦ μαρῶν καλῶς διακρίνεται κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, δι' ἐπιχειρήματα, οὗτοι μάρμαρον καὶ μέρος τοῦ τραχήλου, ἀκρίτως, τεταγμένον καὶ τὴν τῶν μαρμάρων τέχνην. ὑποκείμενός ἐστι βράσιον, ὡς καὶ τὴν ἄνω ἀγκυρὰν διὰ παντός τοῦ μήκους αὐτῆς, καὶ ἐν ὅσῃς διαμέτρους 0,03 περίπου, ἐς τῆς εὐκλείας δοκίμης, ὅπως καὶ ἐξήρσι- μενται, ἢ σφίγξ αὐτῇ εἴτα ἐν ἑρμῇ, εἴτα καὶ ἐν μαρμαρίῳ. Ἐνὰ δὲ μὴ τὴν ἡμισφαιρὴν δὲ τὸ περὶ ἐξημένης κεφαλῆς ἐξημένον μοι τὸν παραμύμιον ἐπὶ Περμαίᾳ πρὸς τὸν διασυντῆγναι τοῦ ταχυδρόμου κίονος Χαλκίδου, δι' ἀνασκόπῃν τὰ θεμέλια τῆς εὐκλείας τοῦ ἀνέμου ἀρχαῖ- τητος ἀλλόκοτος ἐκ πρώτης ὀφθαλμοῦ, ἦν ἐπιτελεῖται μὲν παρελθόντα Ἰωνῶν, ἢ ἀρχαῖοις αὐτῇ αὐτοτελεῖται ὡς οὐδὲν ἕτερον παριστάνει ἢ κεφαλὴν μύσχου ἐξημένην καὶ περὶ αὐτῇ τοὺς πόσσους τοῦ μύσχου πόδας ὡσαύτως ἐξημένους ἢ βρασμένους, ὥστε ἐν αὐτοῖς ἡμίμας ἐκτέλειται παρὰ τὴν τοιανύτην δὲ συγγένειαν τὸν οὗ τοῦτον ἀρχαῖοις ἔπειτα εὐκρινεῖν καὶ συνεκτιθέσθαι ἀπολύτως ἀμφοτέρων τὰ ἀποκρίματα, ὅπως καὶ ἄλλοι εὐκρινεῖται περὶ αὐτῶν. ἢ ἐξημένη δὲ σφίγξ εὐρίσκειται ἐνθάδε καὶ τὰ τελευταῖα τῶν λοιπῶν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Ὀλυμπίου, ἢτοι πρὸ τοῦ οὐκίσματος τῶν ἀποκρίμων τῆς ἀνασκαφῆς, τὸ συνῆμνον αὐτῆς μήκος 0,33, ἢ δὲ περὶ τὴν κοίλιν περιμέτρον 0,38, ἢ δ' ἐργασία καλὴ τῶν ῥωμαίων χρόνων.

β) ἐκ τῆς ἀρχαιοπολιτικῆς

ὅλγα μόνον τεμάχια ἀνευρέθησαν λίθου ἀνέχοντος πρὸς δώδεκα δὲ ἐξέδοκα τρία μόνον τὰ καλλίτερα ἐν πίνακι Β'

ἐπ' ἀρ. 11, 12 καὶ 13, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον παρέρραψα ἐν τῇ Γεν. ἐφημ. ἀρ. 85 § ζ καὶ ἦ, τὸ δὲ ἐπ' ἀρ. 12 δὲν χρῆται περιγράφῃ, τὸ ὕψος αὐτοῦ 0,40, τὸ πλάτος 0,28 καὶ τὸ πάχος 0,10, εὐρίσκειται δὲ μεταξὺ τῶν ἐπιγραφῶν πρὸ τῆς εὐκλείας εἰς τὴν ἀρχαῖοτητα. τὸ ἐπ' ἀρ. 12 τμήμα κίονος ῥωμαίου, ἔχον ἐν ταῖς βα- θύσας στήλας, ὅπως καὶ ὁ δοκίμιος ἰσχυρὸς τῆς Ἀθηνῶν αὐτῆς ῥωμαίου νομισματικῆς, ἰσχυρὰ ἐν τῇ θέσει ἐλθεῖν καὶ εὐρέθη, ἦτοι ἔξω τοῦ βορείου τοίχους τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπίου κατὰ τὴν διαβύθυναν τοῦ ἑξωτερικοῦ στοίχους τῶν κίωνων τοῦ προνάου, ἀπέχον τοῦ βορείου τοίχους 0,5, 15 γαλ. μ., εὐρὴ 15, 15, ὧς ἐν τῇ ἐξημένῃ Γεν. ἐφημ. κατὰ τυπικῇ, σφάμα ἐξε- δόθη, καὶ ἐν ἄλλαις ὅσαι ἐξετύπωνται τὰ ἀρχαιοπο- λιτικὰ μου. ἢ περιμέτρος τοῦ κίονος—1,90, λευκὸν δὲ μάρμαρον ἢ ὕλη καὶ ταύτης καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μαρμάρων τῶν μέχρι τοῦδε ἐξημένων, ἐπιγραφῶν, πλα- στικῶν καὶ ἀρχαιοπολιτικῶν τῶν ἐπιτυμμένων δὲ ἐπιγρα- φῶν τινὲς ἐκ μαρμαροῦ ὁμαλίου ἐπετρίβησαν, ὡς συνή- θως αἱ τοιαῦται.

γ) ἐκ τῆς ἀρχαιοπολιτικῆς

ὡσαύτως ὅλγα λίθου ἀἰτα εὐρέθησαν αὐτόθεν, ὧν τὰ περιεργότερα ἀποκρίματα ἐν πίνακι Β' ἀρ. 6-10.

δ) τῆς δὲ νομισματικῆς

τὰ φανερωθέντα μέχρι τοῦδε ἦσαν

1) τεσσαράκοντα καὶ πέντε χρυσοὶ νομίσματα, πάντα χρυσοῦ, κομίσματα εἰς τὸ ἑλληνικὸν καλούμενον νομισματο- λογικὸν μουσαῖον τὸ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ πανπιστημίου ἐν Ἐξωτερικῇ δυστυχῶς τῇ ἐπιστῇ καὶ τοῖς φουρτῆταις, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐκείνῃ εἴτῃ ἐν ἄλλοις εὐρίσκονται τὰ νομίσ- ματα, ὡς ἐν ἄλλοις μουσαῖοις, οὕτως κατὰ τοὺς αὐτῶν ὁδοῖς φανεροῦνται παντὶ καλῇ, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐξέδοκα, εἰς αὐτὰ καλῶς διακρίνεται ὅσα καὶ ἀναγερμένα, καὶ μοι εἶπεν ὁ αὐτοῦ εὐρὴν ὁ ἀσχυρὸς ἡμῶν νομισματολόγος κύριος Παῦλος Λαμπρὸς, κατὰ μὲν πινος εἰς ἰωνῶν τὸν Βασιλεῖα ἀντοκράτορα τῆς Νικαίας, κατὰ ἄλλους δὲ αἰς ἰωνῶν τὸν Κορινθίου.

2) πολλὰ κεράτια χάλκεα πολὺ μὲν καὶ μέλαινα τετραγωνικὰ καὶ πλείστα ἐκ τῶν ῥωμαίων χρόνων, τοῦτων πεντήκοντα εἰς ἀποκρίματα μὲν, ὅσα νομίσματα ἀποκρίματα τινὲς.

ταῦτα καὶ τοιαῦτα εἰσι τὰ εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ Ὀλυμπίου ἀνασκαφῆς ταῖς ἐποσῆς, ὅσων ἐπὶ τῇ ἀποκρίματι ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἐκδοτοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν

κυρίως Δανιὴλ κατὰ τὸ τέλος τοῦ λήσαντος ἔτους καὶ ἔζη, ὥς ἀποπεράτωσεν αὐτοὺς τὸ ἔργον τοῦ καὶ προσέλασεν τὸ κρηπίδωμα τοῦ ναοῦ, ὡς καὶ τὸν Πισσὸν κελεύει . . .

ΛΘ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΛΟΣ.

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΓΥΝΟΜΕΝΗ ΠΑΡΙΣΟΣ.

Ἀποκρίσεις ἐπὶ πηλίου ἀμφορείων.

Πρὸ τινων μετῶν ἔχον παρὰ καλοῦ φίλου ἀποκρίσεις ἀγγείου πηλίου, ἐκ τῶν κοινῶς ἀμφορέων καλουμένων, ὅπερ κατὰ τὰ ἱερώματα ἀνεσκόφη μὲν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, εὐρίσκειται μὲν εἰς ἰδιωτικῇ τινα συλλογῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως — καὶ ἡ ἀπεκρίσις αὕτης εὐθὺς ἀιγχεῖται ὡς εἰς εἰς μυστικῶν βολῶν τὴν περιέργειάν μου, διότι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐκ μόνου διὰ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ (εἶναι 0.38 ὕψους καὶ 1/2 πλάτους 0.85) ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ παραστάσεως καὶ ἀραιότητος τῶν παριστοιχῶν προσώπων, ὥστε καὶ διότι ἀναφέρεται ὡς εἰς Κρήτην εὐρεθὲν, κατὰ τὴν εἰς αὐτὴν περιεργίαν.

Καὶ ἐμολογῶμαι μὲν εἶναι καὶ νῦν διασώζομεν τὰ μέγιστα νὰ πιστεύσωμεν, διὰ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εὐρεθὲν εἰς Κρήτην, διότι μέχρι τοῦδε ὀλίγιστα μόνον ἀγγεῖα εὐρεθῆσαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, οὐδὲν δὲ τοιοῦτον ἔχον μέγεθος καὶ σχῆμα, ὡς γνωστὸν ἡμῖν τοιούτων εἶναι ὑπενθυμίζει δὲ μάλλον εἰς ἡμᾶς τὰ λαμπρὰ ἀγγεῖα τὰ εἰς τὴν μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ εὐρίσκειν, τὰ ἀποσπλύνοντα τὰ λαμπρότερον κόσμημα τῶν διαφόρων τῆς Εὐρώπης μουσείων, ὥστε μάλλον εἰκάζομεν εἶναι καὶ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς Ἰταλίαν εὐρεθὲν μετακινήσθαι παρὰ φιλαρχαίου τινος εἰς Κωνσταντινουπόλιν ὅπου εἶναι καὶ νῦν εὐρίσκειται. Τὰ μέγιστα ὅμως ἔχοντα νὰ ἀφελῇ ἢ τῆς ἀρχαιολογίας ἐπιστήμῃ, ἢ ἡθύνοντα μετὰ θετικότητος νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο καὶ διότι ἀλλὰ τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος εἰς Κρήτην εὐρεθῆσαν, δυστυχῶς ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδεμίαν βεβαιότητα περὶ τούτου ἔχομεν.

Καὶ τοιαῦτα μὲν περὶ μεγέθους, σχήματος καὶ τόπου εὐρέσεως τοῦ ἀγγείου τούτου. — Ἐκείνο ὅμως ὅπερ τὴν μερίστην ἡμῶν ἀποδογὴν καὶ περιέργειαν δελεῖται εἶναι ἡ ἐπ' αὐτοῦ παραστάσις, διότι ἐπὶ τοῦ λαμπροτάτου μέλανος χρώματος παριστοιχίας διαφόρων μορφῶν, τῶν ἀποκρίων τῆς προσώπου, τὸ εὐρύθυρον τοῦ σώματος, ἡ ποικιλία τῆς στολῆς καὶ ἐν γένει ἡ χάρις τῶν

διαφόρων σώσεων καὶ κινήσεων καθαρῶς ἡμῖν τὴν λαμπρὰν ἐποχὴν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης ἐμφανίζουσι, ὑπενθυμίζονται προσιτῇ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τῶν παριστοιχῶν μορφῶν, ἐνῷ ἐπὶ τῶν τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς πηλίων ἀγγείων συνήθως αἱ παραστάσεις εἶναι μέλανος χρώματος ἐπὶ ἐρυθροῦ τοῦ ἀγγείου.

Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται νεανίας, φέρων ποσσὶν καὶ πλουσίαν ἀσπικτὴν στολήν, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ δύο δόρατα καὶ κακαυομένην ἔχων τὴν κεφαλὴν διὰ πλουσίαν καὶ ὑψηλὴν καλύμματα: ἀμφοτέρωθεν αὐτοῦ πατάει δύο πτερωτοὶ ἔρωτες, τῶν ὁσίων τὰ μὲν αἰμάματα εἶναι λευκοῦ χρώματος, τὰ δὲ πτερὰ ἐρυθροῦ. Οἱ ἔρωτες οὗτοι πάντως τρόπος φαίνονται περιφωμένοι νὰ καταποιῶσι τὸν νεανίαν εἰς τι, ἐνῷ δὲ νεανίας καθαρῶς ἐμφανίζεται ὡς ἀμπελοκαταβόσκων. Πρὸ τοῦ νεανίου καθήκει νεανίς λαμπρῶς ἐνδεδυμένη, διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρὸς μετὰ μεγίστης ὁπῆς χάριτος τὸν πέπλον κρατοῦσα, καὶ τὸν νεανίαν ἀντιβάζουσα ἢ μορφήν αὐτῇ δικαίως ὡς ὁμοιωτέρα ἀποδοῦν ἐμφανίζεται, καὶ ἡ λεπτότης καὶ ποικιλία τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς, ὥστε καὶ τὸ αἰεὶς τῶν προσώπων καὶ τὸ χαρίεν καὶ ἀρετὴς τῶν κινήσεων αὐτῆς δικαίως εἰς διὰ τὴν ἐπὶ ἀγγεῖον παραστάσιν εὐρεθῆσθαι. — Ὅπισθεν τῆς νεανίδος ταύτης ἵσταται νεανίας, ὡς οὗτος ἢ χαλκῶς ὅπισθεν τοῦ σώματος αὐτοῦ κρημνιστὴς κρατεῖ δὲ εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ δύο δόρατα, καὶ κρατεῖται ἐπ' ἱσθῇ μετὰ μεγίστης ὁπῆς περιεργίας τὸν ἐν τῇ μέσῃ ἵσταντομεν νεανίαν.

Πρὸ τῆς καθήμενῃς νεανίδος ἵσταται ἑταίρος νεανίας ἐπ' ἱσθῇ γυμνός, τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ὅπισθεν τοῦ σώματος του καταπιπτούσης καὶ ἐπ' ἱσθῇ ἐπὶ τοῦ τραχήλου πύλον προσηρμοσμένον, ὡς συνήθως ἐπὶ παραστάσεων τῶν ταπεινῶν εὐρίσκειται τοιοῦτον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἐκρησσομένου κρημνίστου καθαρῶς ὡς ἑρατῆς ἐμφανίζεται, διότι δὲ τῆς ἀνυψώμενης, δεξιᾶς χειρὸς φαίνεται προτρέψαντος γυνή, λαμπρὰ ἐνδεδυμένη, ὡς ἵσταται μεγαλοπρεπῆς γυνή, λαμπρὰ ἐνδεδυμένη, ὡς ἵσταται συνήθως ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς καὶ περιεδοχῆς τῆς τῆς κεφαλῆς διὰ λαμπρᾶς στολῆς: καὶ αὕτη στρέφει τὰ βλέμματα αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν τῇ μέσῃ ἵσταντομεν νεανίαν, ἐνῷ ὅπισθεν αὐτῆς δύο γυμνοὶ νεανίαι, ἓ μὲν καθήμενος μετὰ δύο δόρατων ἐν τῇ δεξιᾷ, ἓ δὲ ἵσταντομεν ἀκουσθῶν τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ δεξιῷ γόνατος καὶ εἰς τὴν δεξιὰν ὀμὸν κρατῶν, ἐπ' ἱσθῇ κρατοῦσι τὰ βλέμματα τῶν πρὸς τὸ μέσον τῆς παραστάσεως προσηλωμένα.

Θέλοντες δὲ νῦν νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὰς παριστοι-

НИКОЛА

μείνας μορφῆς τὰς προσηκούσας ἐπωνυμοσίας, πρέπει κατὰ πρῶτον νὰ συζητησῶμεν τὴν ἐξήγησιν ἡμῶν ἐπὶ τῶν μορφῶν, ὅπως καθαρῶς ἤμην ἀπ' αὐτοῦ των ἐμφανίζονται, καὶ τοιαῦτα εἶναι οἱ δύο ἔρωτες καὶ ὁ Ἑρμῆς. Βλέπομεν λοιπὸν εἰς τὴν περίστασιν θεότητος καὶ εἰ κατὰ συνήθειαν ἐποικιστοῦσιν εἰς τὴν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἔργα, σπανίως ἐπὶ παραστάσεων οὕτω ἀναπαύονται θεότητος εὐρίσκοντες περιστοιχόμεναι καὶ ἀνθρωπίνως μορφῆς, καλῶς καὶ ἐν γένει σπανιόταται εἶναι αἱ παραστάσεις ἱστορικῶν συμβεβηκότων ἐπὶ πηλίκων ἀγγείων, ἐν ὧν ἔργῳ τοῦδε ὀλίγιστα παραδείγματα τοιαῦτα ἀνευρήσαντες ἔσμεν, μὲν δὲ θαυμάζοντες τὴν παράστασιν ταύτην θέλομεν ὡς καὶ ἄλλαν ἐξηγήσασθαι. — Καὶ πρῶτον καὶ κυρίως μορφή, ἣτις ἐμφανίζοντο δύναται νὰ μὲν δόξηται εἰς ἀνθρώπου τοῦ παλαιούτου, εἶναι ἢ ἐν τῷ μέσῳ ἱσταμένη νεανικὴ μορφή ἀσπὶν καὶ ἐνδεσμένη, ἥτις καθαρῶς ὡς τὸ πρῶτον καὶ κύριον πρόσωπον τῆς παραστάσεως παρουσιάζεται. Καὶ τριτοῦ μὲν συνήθως ἥρωας ἀσπαστικὰ ἐνδεσμένους ἐπὶ τῶν πηλίκων ἀγγείων εὐρίσκοντες τὸν Πάριον τὸν Ἀλκιον καὶ τὸν Γανυμήδην, ὡστα πιθανῶς ἢ παραστάσις αὕτη ἐκ τῶν μύθων ἐνὸς τῶν τριῶν τούτων ἐλήχθη.

Καὶ ἀνατρέγοντες τὸν τὸν Πάριον μῦθον εὐρίσκοντες ἀναφερόμενοι, εἰ ἀπὸ εἰς τοὺς γὰν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Θέτιδος ὄπλων οἱ θεοὶ προσελθόντες, μόνον ἢ θεὸς Ἐρὶς ἀπεβλήθη αὐτὸν θέναι καὶ ἔρησιον ἐξήλθεν χρυσῶν μῆλον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παρευρισκόμενων, ἄλλοι οὖν τὴν ἐπιγραφὴν «ἢ καὶ ἢ λαβείτω» καὶ ἐκ τούτου ἀντιφάσις ἡγήθη πάλιν μεταξὺ τῶν τριῶν θεσπῶν τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρροδότης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς περὶ τοῦ εἰς αὐτὸν ὤφειλε νὰ λαβῇ τὸ μῆλον τοῦτο καὶ καλλίως, ὡστα ὁ Ζεὺς ἠναγκάσθη νὰ πέμψῃ τὰς τρεῖς ταύτας θεὰς μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Πάριον, ὅπως καὶ ἀπεικονίῃται τὸ μῆλον εἰς τὴν Ἀρροδίτην, συνερχίται αὕτη εἰσεὶν τὴν τόσα ὠραυστέην Ἑλένην, τὸν Μενέλαιον, αὕτη ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου (ἴσα περὶ τοῦ μύθου τούτου Εὐριπίδης, Ἰφίγ. ἐν αὐλ. 1302. Πηυσ. 5, 19. 1. Εὐστάθιος σελ. 986, 31. — Ομηροῦ Ἰλιάδ. 24, 45, 29. — Λοκιστὲς Θεῶν Διόδοτ. 20, καὶ διάφορα ἄλλα χωρία ἀναφερόμενα παρὰ Ε. Iacobi εἰς τὸ Λεξικὸν αὐτοῦ τῆς Ἑλλ. καὶ ῥωμα. μυθολογίας σελ. 701 κ.λ.). Ἀλλ' οὖν τὸν παραβάλλοντες τὴν παράστασιν ἐπὶ τοῦ ἀμφωρῶς τούτου μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ μύθου ἀναφερόμενων, θέλομεν εὖρεαι πληρέστατα αὐτὴν συμπερινοῦσαν μὲ τὸν μῦθον, εἰδοὶ ἢ μὲν μετὰ νεανικὴ μορφή μετὰ πλείστης ὁμοιότητος ὡς Πάριος δύναται νὰ ἐξηγηθῇ,

ὅπως ὡς τοιοῦτος πολλὰς καὶ ἐπὶ ἀπεικονίσαντες ἄλλων ἀγγείων ὡς τοιοῦτος εὐρίσκεται καὶ ἐπὶ τῶν δύο θαλάμων, τὰ ἐκείνα εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κρατεῖ, ὡς κυνηγός καὶ ποιμὴν ἡμῶν ἐμφανίζεται ὁ Πάριος λοιπὸν οὗτος, ὑπὸ τῶν δύο ἑρώτων ἀφορῶν παρακινούμενος μέλλει νὰ δώσῃ τὸ τῆς ὠραυστέης μῆλον εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀφελῶς καθήμενὴν ὠραυστέην θεὰν Ἀρροδίτην, ἥτις παρῆναι εἰς τὴν δύναμιν τῶν θελημάτων τῆς, καὶ βεβαίως τῆς νίκης τῆς, φαίνεται ὑποσχόμενη εἰς τὸν Πάριον τὴν τοῦ Μενέλαιου Ἑλένην. Καὶ ὁ Ἑρμῆς ὡς φαίνεται λαμβάνει μέρος εἰς τὴν διαπραγματεύσειν ταύτην, φέρων πρὸς περιστοιχίζαν ὑποστηρίζον τῶν λόγων τοῦ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ πρὸς τὸν προσώπου τοῦ καὶ ἐπὶ ἢ ὅπως αὐτοῦ ἱσταμένην ὑπερβάντος θεὰ πληρέστατα διὰ τοῦ στήθους, ὅπερ κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς ἐν γένει τῆς ἀλαζύνου στάσεως αὐτῆς ὡς Ἥρα ἢ τοῦ Διὸς σέλιος ἐν πόσῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς ἐμφανίζεται, ἥτις προβλέπουσα τὴν μέλλουσαν ἡττὰν τῆς, πιθανῶς διαλογίζεται τοῖς μετὰ ταῦτα ὑπὸ Ἑρμοῦ οὖρον εἰς δύο ἐπιγράμματα αὐτοῦ ἐκφρασθέντες, ὅπως ἐπικαλεῖ τὸν Πάριον βῶτον βρόχον, ὡς ἀπομνημονεύει τῆς ὠραυστέης μῆλον εἰς τὴν Ἀρροδίτην. Αἱ τρεῖς δὲ νεανικαὶ μορφᾶς, αἱ τῆς μεσαίας ταύτην παράστασιν περιστοιχίζουσαι πιθανῶς ὡς ἐκείναι τοῦ Πηλίου θέλουσιν ἐξηγηθῇ, ὅπως καὶ διὰ τῶν δύο ὁρατῶν, ὅπερ κρατοῦσι ἐπ' ἑσθῆς καὶ αὐτοὶ ὡς κυνηγὸν ἡμῶν ἐμφανίζονται. — Οὕτω λοιπὸν ἐξηγεῖται πληρέστατα καὶ φυσικώτατα ἡ παράστασις αὕτη, ἐν ᾗ τὴν μόνην ἀνωμαλίαν τῆς παραστάσεως εἰσάγει, εἰς ὅλην αὐτὴν τῶν τριῶν θεσπῶν τῆς Ἥρας, Ἀρροδότης καὶ Ἀθηνᾶς, μόνον δὴν τὴν Ἥραν καὶ Ἀρροδίτην εὐρίσκοντες, θέλομεν παραβλέψαι διότι τοιαύτην εὐρίσκοντες καὶ ἐπὶ παραστάσεως ἄλλων ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης.

Ἄν δὲ ἀναφερόμενοι εἰς διάφορα ἔργα τῆς ἁρχαίας τέχνης, τὰ διασυνθετὰ ἔργα, θέλομεν πολλὰς εὖρεαι τὸν μῦθον τούτον μετὰ διαφόρων τροποποιήσεων παρουσιάζοντες, ἐπὶ πηλίκων ἀγγείων ἀναγόμενους, κατέπερνον, εἰσένειον διαφόρων τῆς Πομπηεῖς ἀσπαραξάδων καὶ νομισμάτων τὰ ὅποια ἀπαντᾶ ἑκατέρωθεν καὶ περιγράφονται παρὰ Welker εἰς τὸ Annuaire Inst. XVIII 132—135 R. Rochette Mon. Ined. I p. 294 Crenaeus Deutsch. Schrift II, 3 p. 99 ff. καὶ Overbeck Heroische Gal. I p. 206. H.

II. DEPHANOGAST

Ο ΚΡΙΟΦΟΡΟΣ ΕΡΜΗΣ.

Η φάσις ἐκείνου θεοῦ καὶ ὁμοίως παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐδηλοῦται ὡς τὴν εἰς τὰς διαφόρους ἀποστολάς αὐτοῦ ἀποδιδόντα ἄνωγνόντων, συμβόλιον, καὶ μετ' αὐτῶν θεῶν ἑοικέναι στέλναι. Ὁ Ἑρμῆς θεὸς εὐρέσιος τῶν νεφῶν, ἐκείνῳ τῶν ἄλλων ἐπισημασίων, ὅτινα ἐξέφραζον τὰς διαφόρους καταστάσεις ὡς ἂν τὰ ὁράματα ταῦτα ὅμοια τοῖς ἀθροῦσι ἐμφανίζονται, εἶχε καὶ τὸ ἐπώνυμον Κριοφόρος, διὰ τὸν λόγον, οὗ τοῦ νέου παριστάνου συμβολικῶς διὰ τὸν προσώπῳ, καὶ τὸν κοινῶν, ὡς εἰς τὰς λατρείας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ Κριοφόρος, ἢ τὸν νεφῶν, καὶ τῆς βροχῆς ἐπιμένει, ὡς ὁ Ἑρμῆς ἐκείνου διὰ τοῦτο φύλας τῶν βοῶν ἢ ποιμνίων τῶν θεῶν, (Υμν. εἰς Ἑρμῆν. σ. 14. 11.) ὡς ὁ Σαραμένας δὲ τοῦτο ἀνάλογον ἵσται ἐν τῇ Ἰνδικῇ μυθολογίᾳ, καὶ εὐρέτης τῆς μουσικῆς, δι' ἧς ἀποκαμύνας τὸν φύλακα τῆς ἰσθμῆς Ἀργαί, ἐφύλαττεν αὐτὸν, ἐξελθ. πρόξενος τῆς γλυκείας ἐκείνης μελωδίας, ἣς ἐν καρφί βροχῆς γεννᾶται, καὶ ἥτις τὸν ὕπνον γλυκὴ καθίσταται. Ὁ θεὸς οὖτος τῶν νεφῶν διὰ τῆς βροχῆς ἐμφανίζεται ὡς θεὸς τῆς καρποφορίας, καὶ τῶν βοσκήν, ἐπιμένει τῶν ποιμνίων προστατῆς, διὰ τοῦτο μὲν τὸν κοινὸν ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἑρμοῦ φάσιος λατρεῖα ἐπεμύνηται πως εἰς τὴν εἰς αὐτῆς προσέδοσαν, ὡς ἔμελλεν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων συνδεσμένη, ὡς αὖ Ἑρμῆς ἐγένετο θεὸς τῶν ποιμνίων προστατῆς, καὶ ποιμὴν ἢ δὲ καλλιτέχνηται ἀπεικαζόμενος αὐτὸν ἐπέθεσαν τὸ συμβόλιον τῶν νεφῶν, καὶ τὴν ποιμνίων, τὸν κρῖν, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ, ὡς αὐτὸν εἶναι καὶ νῦν ἐπιμένει μὲν φέρουσαν. Ἀν μετὰ τοῦ K. Friederichs (Apollon mit dem Lamm S. 6.) παραθερίῃ τις ὡς πρόδόν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης τὴν μικροτέραν τοῦ φέρουσαν τὸ ζῶον θεοῦ πρὸς αὐτὸ στέλναι, τότε διὰ

τοῦ Ὀνόμαθ' ὁνομασίου τὸν κρῖν ἐπὶ τὴν μαζὶν τοῦ Ἑρμοῦ, φαίνεται τοιαύτη ἐπιμέλεια: νομίζω ὅμως εἶναι καὶ ἄλλοις ὅσοι, διὰ K. Friederichs ἐξήγησε νὰ εἰσαγάγῃ, ὅτιν στήθεσσι ἐπὶ καλῶς ἐκτελεσμένων ἀναμφιβόλως τῆς τέχνης ἔργων, οὐδὲ δύναται εἶναι διὰ τὸν προσαναριθμῶν τῶν αὐτῶν παραστάσεων γενεῶν ὅμως νὰ σχηματίσῃ, καθέσται αἱ δύο (2) ἀναφέρονται εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Ἑρμοῦ λατρεῖαν, καὶ ἢ ὡς θεὸς οὗτος ἀπαυαίνεται, ἀνέμῃ καὶ ἐπὶ τοῦ Καίματος αὐτοῦ, ὅτι ἢ Ἑλληνικῇ καλλιτεχνίᾳ ἀρετὰς προδίδου εἶχε καίτοι, ἐν ᾗ σφελὲς συγχρόνως ἐπὶ τοῦ Ὀνόμαθ' πορφυρεῖται, καὶ τοῦτο ἐπιθεὶς τοιαύτης ἥτις ὁ ἱστορικός ἐκείνος μύθος, ὅστις τὴν λατρεῖαν, ἐπιμένει καὶ τὴν παρὰσταται ταύτην τοῦ θεοῦ ἐκτελέρουσαν ἢ δὲ τρίτη (3) οὐδὲ δύναται καὶ εἰς τὸν κανόνα τοῦ τοῦτον νὰ ὑπαχθῇ, καθέσται ἢ θείας αὐτῆς τῆς δοκίμης ἐπὶ τοῦ ὅρου τῆς Ἀρτέμιδος, προήλθε πάντως ἐκ τοῦ στενοῦ χώρου, ἐρ' οὗ ἢ θείας ἵσταται, τοῦ κίνου, ὅστις νομίζω δὲν παρέχει καὶν διδόμενα τὸ ἀγαλμα τοῦτο τῆς Ἀρτέμιδος ὡς λατρεῖας ἀγαλμα νὰ θεωρηθῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ταύτης μέγιστος ἢ κοινὴ αὐτῆς παρὰσταται, ὡς ἢ ἀποδείξουσιν εἰς λατρεῖας ἀγαλμα, καὶ τοῦτο περὶ αὐτῆς ὁμοῦ. Ἐπειτα δὲ ἢ παρὰσταται τοῦ ἀναριθμῶν ἀπασα, ἥτις ἡ ἀρετὴ εἶναι καὶ ἢ Ἀρτεμίδος εἶναι ὅμοιος: τῇ Διονυσίᾳ φάσιος, ἀγαλμα περιβόλου τινος. Ἡ τέχνη δὲν ἔθεσε ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἑρμοῦ τὸν κρῖν, ὡς ἀπλοῦς ἐκτελεστικὸν αὐτοῦ συμβόλιον, καὶ διὰ τοῦτο γλυκὴν πρὸς τοῦτο τοῦτον δευτέρως ἔμελλεν εἶναι νὰ δώσῃ, ἀλλ' ὡς συμβόλιον τῆς τοιαύτης αὐτῆς λατρεῖας, καὶ παρὰσταται ἀναπόσταται καὶ σηματοδοτῇ, ὡς ὅμως δυνάμεναι καὶ διὰ τῆς θέσεως τοῦ αὐτοῦ τῆς φάσιος τοῦ νὰ ἐκκρίσῃ ἔκκειναι ὁ Ὀνόμαθ' τοῦτο ἐξαίρεται, ἐπειδὴ πρῶτον μὲν δὲν ἀπείκαζε λατρεῖας ἀγαλμα, ἔπειτα, ὡς εἶναι τῇ τῇ τοῦτο διατεθήναι (4) ἢ ἀποδείξουσιν παρὰσταται, ὁ Ὀνόμαθ' ἀπείκαζε ἀγαλμα τῶν Φερεσίων τὴν πολυμετρίαν αὐτῶν ἰκανότητα παριστάνον ἐπὶ τὴν μορφήν τοῦ προσώπου αὐτῶν θεοῦ Ἑρμοῦ, ἐκείνῳ τούτῳ ὅμως ὅμως προσέχονται παρὰσταται τούτῳ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅτιν ἄλλων θεῶν, αἵτινες καίτοι μεταγενεστέρας ἀποχρῆς ἐπιθεὶς ἐν τοιαύταις

1) Ὅστις π. γ. εἰς τὴν λατρεῖαν τοῦ Διὸς ὡς Ἀκατοῦς ἢ Ἰουλιανῶν (Πόρτ. Ἀλφ. Στρωμ. 6, 36.) καὶ ἢ ἐπὶ τῶν κυνῶν κυμασίων ἐκείνῳ μετὰ ἐκείνων τῶν κυνῶν νεανῶν ἐκείνῳ καὶ ἐκείνῳ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Πηλίου, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν. (Müller Orchomenos p. 248. ἐκδ. 6. πρὸ. Preller griechische Mythol. I, 248 ἐκδ. 6.)

2) Ὁ Ἑρμῆς ἐξελθ. τῆς πολλῆς Πάριδος, καὶ ὁ καὶ αὐτὸν Ἀπόλλων Νόμος τοῦ ἐν Βερολίῳ Μουσείου.

3) Ἀναριθμῶν τοῦ 1841. ὅστις ἐν Πόρτ. ἀπαικτομεν εἶναι Möllers denk d. a. Kunst. II. Ivi. 717.

4) Ὀνόμαθ' τὰ αἰνιγματικὰ ἀγαλματα, καὶ ἢ Ἀρτεμίδος τέχνη ἐπὶ Σπυριδίου: I. Ἀρτεμίδος ἐν Βερολίῳ 1862 σελ. 23—30.

ἀνθρώπων εἰς τὴν κόλυν τῆς στενωπέρας τοῦ θεοῦ πρὸς τὸ ζῶον σφίγγου, φέρουσι αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ἐπὶ αἰκνότερον εἰς τὰς ἀγκυλὰς αὐτοῦ ὡς παραδειγμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ὁ Ἑρμῆς δ' εἰς τὸ ἀγρεῖν τοῦ Σιωπῶ (5) εὐρισκόμενος, ὅστις φέρει εἰς τὰς ἀγκυλὰς τὸν κρινὸν προσφιλέστερον τοῦ θένοντος, δὲ τὸν κρινὸν ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων Πάν εἰς τὸ Tischbein collect. of Engstr. T. II p. 40; ἢ Μανδᾶ ἤτοι ἐκείνης τράγου ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει (Müllers Denkm. II, XLV. 571 (5), ἢ Ὑγεία μετὰ τοῦ ὄφρατος, (Müllers' s. a. LXI. 792 b.) ἢ τοῦ φθινοπώρου Ὁρα φέρουσα ἐπὶ τῶν ὤμων θαλάσσαν, ἥτις μᾶλλον ἢ προσφιλέως ἔχει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν πορτὰ ἑστραμμένην. (Museum Bourbon Vol. XIV T. 32) παραλείπει πάλιν τὴν παρὰστάσιν, ὡς τοῦ γνωστοῦ Σατύρου μὲ τὸ ὄφιν ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅστις ἐκταγμένος εἰς ἀπαντα σχεδὸν τὸ μῦθον ὑπερέχον.

Ὡς κρινόμενος ἐκαστοῦ ὁ Ἑρμῆς εἰς διαφόρους τόπους, ἰδίως δὲ τὴν Ὀνύχην, τὴν Τανάραν, καὶ τὴν Ὀλυμπίαν (6) εἰς Τανάραν ἀλγίστου κατὰ Πανουσιαν. (s. a.) ὡς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ τῆς νέου λοιμωδῆς περὶ τοὺς κρινὸς παριενταγμένον, καὶ ἐπὶ τούτῳ Κάλυμνος ἐπιτάσσει ἀγάλμα Ἑρμοῦ φέροντα κρινὸν ἐπὶ τῶν ὤμων· δεῖ ἂν ἐφ' ἑξῆς προσηλθὼν τὸ εἶδος καλλίστου, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ εὐρετῇ περιείπον ἐν κρινῷ τὸν τοῖχου ἔχον ἄντα ἐπὶ τῶν ὤμων. ἢ Ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ἔχον θεωρεῖται ὡς ἀντίτυπον τοῦ ἀγάλματος τούτου καὶ Κάλυμνος τὸ ἐν Wiltonhouse παρὰ τοῦ Salisbury μνηστὸν μαρμαρέον ἀγάλματιον τῆς αὐτοῦ τῆς Πάμερας, καὶ ὁ Ἑρμῆς ποιωνοφόρος· εἰς τέρχον ἀρχαιογραφῆς εἰσέρχεται κρινὸν ἐπὶ τῶν ὤμων· δὲ ἐν Αἰφίᾳ καθ' ἡγετῆς τῆς ἀρχαιογραφίας μέλισσα Κ. Ἰωάννης Ὁξυρδης (17) ἐπιστήριξε τὴν γνώμην ταύτην, ἀπελθὼν, ὡς λέγει, εὐρίσκει ἔχον τοῦ βυθίου τῆς τέχνης τοῦ Κάλυμνος· εἰς τὸ ἀγαλματίον τούτου κατὰ πόσιν ἡ γνώμη τοῦ ἐπαύλου τούτου τῶν καλλιτεχνημάτων ἐστηρικτοῦ ὡς πρὸς τὸν βυθίον τῆς τέχνης τοῦ Κάλυμνος ὁμοῦς εἶναι, τούτῳ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφίκομεν ἀνεξέταστον ὡς ἐξετάσωμεν ὅμως δὲ εἶναι δυνατόν, τὸ μνηματιοῦν ἀγάλμα εἰς ἀντίτυπον τοῦ Κάλυμνος· νὰ θεωρηθῇ. Ὁ Ἑρμῆς ἦτο συγγενὴς τοῦ Ἀπόλλωνος θεοῦ, διὰ τοῦτο εὐρισκόμενος αὐτοῦς πάντοτε πρὸς ἀλλήλους συνδεμένους, καὶ τὰς αὐ-

τὰς ἰδιότητας ἔχοντες, ὁ Ἑρμῆς εἶναι μουσικός, ἀφόνος ὡς ἐκείνος· κλπ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ἐν νεώτερος τῶν θεῶν ἦτο καὶ ἀγγελος αὐτῶν, εἰς δὲ τὴν Τανάραν, δι' ἣν τὸ ἀγάλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐπὶ τοῦ Κάλυμνος κατασκευάσθη, διακρίνεται ὡς προσήτης τῶν γυμνασίων, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπέτερε τὴν λοιμωδῆ νέου, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν εὐρετῇ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτὸν ὁ ὁρατοῦς τῶν ἐφ' ἑξῆς, θαλάσσης διὰ τὸν λόγον, διὰ καὶ ὁ Ἑρμῆς τοιοῦτος θεωρεῖται, τὸ ἀγάλμα λοιπὸν τοῦ Ἑρμοῦ τὸ εἰς τὴν εὐρετῇ ταύτην ἀναφερόμενον πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸν ποιωνοφόρον νὰ παρίσταν· εἰς τὸ δὲ βασίζομενός τις δύναται τὸ ἀγάλμα τῆς αὐτοῦ τῆς Πάμερας· τῷ Κάλυμνος νὰ ἀποδώσῃ· νομίζω μὲ πολλὰ μεγαλείων διανοῶν δύναται τὸ μᾶλλον εἰς τὰ νομίσματα τῆς Τανάρας νὰ ἐμπιστευθῇ, εἰς ἀκαθὺς ἢ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας διδασκῇ τὴν λαοφίαν τοῦ τόπου ἀγάλματα συνήθως ἀναπτύσσοντα, καὶ ἂν ὁ Ἑρμῆς εἰς νεανικήν ἡλικίαν παρίσταται κρινόμενος ὡς ὅσοι εἰσὶν γνωστὰ εἶναι, τὸ μὲν ἐν εἰς τὴν αὐτοῦ τῷ Βρετανικῷ μουσεῖον, τὸ δὲ ἐν τῶν εἰς τὴν τοῦ Κ. Πόντος, ἐλθροιστελλήσαν δὲ διὰ τῆς ἀρχαιογραφικῆς τοῦ Γερραρδ ἑφημερίδος (1). Πιθανόν ἔσται μὲν ἀντιταῖς τις τὴν τῶς ἐπαρκατοῦται γνώμην, διὰ ὁ Ἑρμῆς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπεικάζεται ποιωνοφόρος, καὶ τοιοῦτον δεικνύσκει ἡμῖν τὰ ἀρχαία ἀγάλματα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐκτεταμένους εἰς τὴν περὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Ὀνύχου διατριβῇ μου πραγματευθεὶς νομίζω παρίσταν καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ νὰ ἐπαυκαλῶν, διὰ τοῦτο παραπέμπω εἰς αὐτήν. Ἐνθα δὲ ἀναγνώστης εὐρίσκει ἰκανὰ νεανίου Ἑρμοῦ παραδειγματα, καὶ ἐπὶ ἀρχαίων μνημάτων ἀγγείων. Αἱ περὶ τῆς παρὰστάσεως τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἀνδρὸς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης γνώμαι τῶν ἀρχαίων ἐκτετρικόμενοι μόνον εἰς ἀπλήν εἰκόσιν ἀγγεματιοῦσαν ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν παρὰστάσεων αὐτοῦ ὡς νεανίου, καὶ ἔξ ὧν αὐτὸς τοῦ αὐτοῦ εἰς ἀδριανὴν ἡλικίαν ποιωνοφόρου εἰς ἀρχαία τινα ἀγγεῖα· ἀλλὰ μήπως τὰ αὐτὰ ἀγγεῖα ἐκ τῶν παλαιῶν ἡμῖν εἰκόνας καὶ ἄλλων θεῶν καὶ ἡρώων μὲν καὶ ἐκ νεωτέρων· ὡς παραδειγμα ἀναφέρω τὸν Ἡρακλῆ, ὁποῖον ἐπὶ Ἀθηναίων ἀγγείων, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τοῦ Κλεομένη Ἐργασίου τὸ ἀγγεῖον, τὸ ἑστέον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ ἄλλα τὸν Ἀρχέλοισ εἰς πλείους δοκῶν εἶναι· ὡς ὡς αὐτὸς εἰς τὰ ἀγγεῖα ταῦτα παρίσταται ποιωνοφόρος, καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλα τοῦναντίον, ἢ δὲ ῥηπτικῇ ἀπεικάζει αὐτοῦς πάντοτε ὡς

5) Ἀπαικόμενος εἰς τὸ Monumenta dell' Instituto I t. 24 25. Annali 1834 p. 426—27. Müller denkm. d. alten Kunst. I. XLV. s. 210.

(6) Πανουσιαν. 9, 23, 2, 5, 14, 7, καὶ 27, 7.)

(7) Archaeologische Zeitschrift 1849 Taf. ix n. 12 καὶ Müller Wissener Denkm. d. a. Kunst II xxix n. 824a.

νεανίας· ἐξ οὗ ἐξήρτηται διὰ μετὰ μεγάλην προφροσύνην
 καὶ παύσει· ἐκ τῶν ἐκόντων τῶν ἀγγέλων γινόμενος καὶ
 σὺν αὐτοῖς ὅσους ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μὴ τὸν Ἐρμῆν ὡς τὰ
 ἄλλα, ἀλλὰ τὸν ἑλπίσαντα διατρέφειν μὴ προσερχόμενον ἀγγέλῳ
 καὶ ἀγγέλῳ, ἀλλὰ τὸ ἀποδοκιμῶντα· μάλα δὲ τὸ ἐξ ὁπότε
 γῆς, τὸ πρότερον· μὴ ἐπὶ τὴν καταρχὴν τοῦ Κ. Βασιλοπρό-
 λου, οὐδὲ τῆς ἁγίας κατὰ ἑταιρίας ἐν Ἀθήναις (S) τὸ
 ἐν Βερυλλίῳ γαλῶν, ἀλλὰ ἐκ αὐτοῦ γερμανοῦ Κ. Friederichs
 Ἀπὸλλωνος Νόμου, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν ἀνέμων, χωρὶς λό-
 γων τινὰ ἀπορρίπτοντες πρὸς ποταμὸν τῆς Γερμανίας τοῦ
 τούτου μὴ προσεγγίζοντες, ἐν ᾧ αἱ ἀγγέλαι μαρτυροῦν περὶ
 παραστάσεως τοῦ Ἀπὸλλωνος ἐν τῇ τούτου ἀποστολῇ
 (Πλουτ. 4, 33, 4 Γ, 20, 3). (4) τὴν ἀγαλακτίαν
 τούτους προσέβληται ὅτι καὶ τρίτον ὅμως· ποταμὸς δὲ
 ὁπότε γῆς, εὐφρανόμενος ἐστὶν τοῦ συλλογισμοῦ τῆς Ἀθήνας
 ἀρχιμακεδονικῆς ἑταιρίας, ἡ γραμματεὺς τῆς πάλαι εἰς
 τὴν χαρακτηριστικῶς αὐτὸν εὐφρανῆσαι καλοῦσάν τιν ἐν μὴ
 ἀπερίφρῃ τῇ θρησκείᾳ αὐτῶν τὸ ἀγαλακτῆτον τοῦ
 ἡ μάλλον τὸ τμήμα αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὡς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ
 ἀπεκονιστικῇ τὸν φανταίαν, μόνον τὸ δινοῦ τοῦ σώ-
 ματος μέρος μὴ ἐπὶ τῇ καλλιᾷ ἡμῶν περὶλήπται, παρέρχεται
 τὸν Ἐρμῆν ὡς νεανίαν τὴν συνήθειαν αὐτοῦ πῶλον ἐπὶ τῇς
 κεφαλῇς φέροντα, καὶ τὴν κρινὸν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων δουτα-
 χίως τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀγαλακτοῦ τμήμα εἶναι πόνον
 ἐπὶ τοῦ χρόνου τεταρμμένον, ὥστε διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁ-
 λὴν ἡμεληκμένην αὐτὴν ἀρροσάμεν μάλιστα δεόμεναι τῆς
 αὐτοῦ περὶ τῆς τέλει· ἡ τῆς τοῦ προσηύτου τὸ ἐν ἑκέρῳ

Σ. Λογισταρχής.

ANTHOKLA.

α) διόρθωσις τῆς ἀπ. 37 ἐπιγραφῆς.

Ἡ ἐν τοῦ β' τεύχους (σ. 40-9). 37 ἐπιγραφή ἀντιγραφείσα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἴσου, μετασπένεται: ἐν μὲν τῇ κατωτέρᾳ εὐλογησίᾳ ἐπιμαρτυρεῖ τοῦ Κ. Παπαδόπουλου ὅπως ἐκ τοῦ βιβλίου *Evangelium* ἀναστρέφει δὲ καὶ τὸν *codex* αἰ.

Μαριδίσει κλωστήρας. Ἰὼ, πανόφυκτον ἀνάγκη.

Zsögg' ár! Össat/vou; nant(i) þessu þinu.

Τοῦ με χάριν προφυγόντα πικρὴν ὥδ' ἔλα τρέουσα·

Ἡγάγετε εἰςμαρτυρὰν πρὸς πάντας ἡλλείους

[Nōn mēn] tōi sphaíra tēi Aitōnōi alōnōi pēnōi,

Είκοσάτης φημύμεν στύγιν' υπό σιμαρ' εὐχην].

(8) Τα ἀγαθήματα τοῦτο ἰδιωματισμός τῶ πρώτων ἐ Κοναε καὶ ἂν Ἀnnali dell' Istituto di corrispondenza archeologica Vol 30 p. 347 ff. Tab. d'agg Q. 1858. Εἰς τὴν περί τοῦτο διακρίβη μὲν ἔχον ἔκφρασις τὴν γινώσκῃ, καὶ ἦτο ὁδὸς καὶ πάλιν σπασμένη, ὡς ἐ Κοναε ἔφρασε, καὶ τοῖς ἄνδρ ἦτο μετὰ ἀκριβὴ παρατηρήσιν ἔκαστῃ τε, καὶ ὁλοῦν ἰδιωματισμὸν ἐκρίνῃ τὸ πῶς αὐτὴν, εὐφρίθη ὅτι ἡ σπασμένη τοῦ Κοναε ἵκη ἐ ἀποκαλύπτει τὴς ἐς τὸ ὅλον κατασκευασμένης τοῦ ἰωάννου πυλῶν.

(9) Ἰδοὺ πλῆρω εἰς τὴν διατριβὴν μου Ὁνάτας σελ. 28. στυλ. 25.

ΜΟΙΡΙΔΙΟΥΚ ΛΛΣΤΗΡΕΣΙΝ
ΠΑΝΑΦΥΚΤΟΝΑΝΑΝΚΗ
ΖΕΥΓΜΕΠΙΔΥΣΤΗΝΟΙΣ
ΠΑΙΣΒΡΟΤΩΝΓΕΜΕΝΟΙ
ΤΟΥΜΕΧΑΡΙΝΠΡΟΫΓΟΝΤΑΠΙΚΡΑΝΛΛΙΝΑΤΕΚΟΥΣΗΣ
ΗΓΑΓΕΤΕΙΜΕΡΤΟΥΠΡΟΣΦΑΟΣΗΕΛΙΟΥ
ΗΓΙΓΙΝΤΟΙΣΤΕΙΡΑΣΙΝΑΠΩΝΑΝΑΠΕΝΘΗ
ΕΙΚΟΣΕΤΗΣΦΟΙΜΕΝΝΥΤΥΓΕΣΔΣΚΡΛΛ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥΤΡΙΑΝ ΟΥ
 ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑΥΓΙΩΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ, ΗΠΟΛΙΣΙΟΥ ΛΙΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟ
 ΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΘΑΛΕΣ ΗΤΗΣΕ ΡΑΣΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΟΜΟΥ
 ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣΣ ΥΠΓΕΝΙΔΟΣ ΦΙΛΗΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΚΟΙΝΩΝΟΥ ΔΗΜΟΥ
 ΡΩΜΑΙΩΝ ΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΤΕΤΕΙΜΗ ΜΕΝΗ ΔΩΡΕΑΙΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΕΝ ΚΑΤΕ
 ΤΩΝ ΙΔΕΛΤΟΙ ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΙΝ, ΔΙΑ ΕΠΙ ΜΕΛΗ ΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΥ
 ΤΩΝ ΑΡΧΕΛΑΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ ΤΟΥ ΤΕΙΜΑΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΣΤΑΙΟΥ
 ΥΙΟΥ ΚΑΛΛΙΝΑ ΠΡΕΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΓΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΥ ΚΥΡΕΙΝΑ
 ΜΑΣΙΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΔΙΟΓΗΝΤΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΑΛΟΥ
 ΜΕΝΟΥ ΓΑΙΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
 ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜ
 ΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
 ΤΗΣΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΣ
 ΝΠΟΛΙΣ ΤΟΝΙΔΙΟ
 ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΙΓΕΛΛΙΟΥ
 ΕΤΙ ΠΕΡΕΩΣΤΙΚΑ

ΦΑΝΟΣ ΤΡΑΤΗ
 ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ
 ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ
 ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ
 ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥ
 ΕΥΝΗ

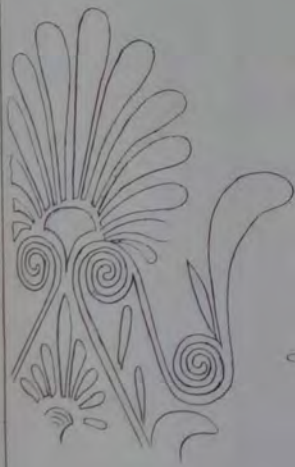
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ІМЕНІ І. МЕНЧИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

26/09/25

904185

НБ ОНУ

Научная библиотека
Одесского национального
университета
имени И. И. Мечникова

560551

32,446

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

26/09/25
904185
НБ ОНУ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

560551
33, 446

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ἡ σφραγὶς κυβερνήτης τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, θέλουσα νὰ καταστήσῃ κοινὰ καὶ χρησίμους τῇ ἐπιστήμῃ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἀνακαλυφθείσας καὶ ἐσημέραι ἀνευρετομένους ἀρχαιοτάτας, ἀμα δὲ καὶ νὰ τὰς ἐξασφαλίσῃ διὰ παντὶς ἀπὸ τῆς φθορᾶς διὰ πανομοιότυπου ἐκδόσεως, ἐχορήγησε τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐταιρίᾳ εἰς ὅσον καταλλήλου πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπὸν ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος, ἧς καὶ ἐξῆλθεν ἡδὴ εἰς τῶς τρεῖς τεύχη τῶ τοῦ Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου μετὰ δεκατεσσάρων λιθογραφικῶν πινάκων καὶ τινων φυλογραφημάτων, ὅσων δὲ θὰ ἐξακολουθῇ καὶ τοῖ λοιποῦ κατὰ μῆνα νὰ ἐκδίδηται ἀδιαλείπτως, μόλιστα ἐλπίζομεν καὶ νὰ βάλωμεν, ἐάν αἱ πρόνοιαι αὐτῆς ἐκ συνδρομῶν τῶν φιλαρχαίων ἢ τῶν φιλοτίμων ἐμογενῶν αὐξήσῃσι τὸ γε νῦν ἔχον ὅμως ὑποσχεθέντα ἐκ τῶν ἐνόντων πόρων παρὰ τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως νὰ παρέχῃμεν καὶ ἑκάστης τῆς τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ τυπογραφικὰ φύλλα εἰς δώδεκα μηχανίας διανομαί, ἐκάστου λιθογραφικοῦ πινάκος δύο ἡμίσεος τυπογραφικοῦ φύλλου λογιζομένου. ἡ δὲ ἐνικαιοῖα τιμὴ αὐτῶν ὥρισθη εἰς δραχμὰς εἴκοσι καταβλητέας ἐν Ἀθήναις τῇ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ἐφημερίδος ταύτης τεταγμένης. τοῖς ἑταίροις ὅμως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας δίδεται συγκαταβατικῶς ἀντὶ δώδεκα δραχμῶν, ὡς συντελοῦσι καὶ ἄλλως εἰς διατήρησιν τῆς ἐφημερίδος, μερικοτέρας δὲ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος εὐρίσκει ὁ βουλόμενος ἐν τῷ πρόλόγῳ τοῦ α' τεύχους αὐτῆς. πᾶσα δὲ σχέσις ἀφορῶσα τὰ περὶ αὐτῆν γίνεται διὰ τοῦ ἐνταῦθα υπογεγραμμένου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1862.

ὁ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει

τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος

ΑΘ. Σ. ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Δρ. Φιλ.

τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Ὁθωνος.